

Dániel könyve – Harminckilencedik rész

A prófétai szövedék feltárása: William Miller álma és az alapvető igazságok helyreállítása az utolsó napokban

Jeff Pippenger

2024-01-03

William Miller álmának prófétai alkalmazását vizsgáljuk az utolsó napokban, ahol minden prófécia megtalálja tökéletes beteljesedését. Miller álma az adventizmus ama alapvető igazságainak felfedezését, megalapozását, elutasítását, eltemetését és helyreállítását azonosítja, amelyek Miller szolgálata által állítottak össze. Ezek az alapvető igazságok azokat az igazságokat képviselték, amelyek 1798-ban felnyitottak. Ezen igazságokat az Ulaj folyó látomása szemlélteti. Miller álma, amint az a Korai írások című könyvben fel van jegyezve, az ő második álma volt, és ezt az álmot Nebukadnecár második álma előképezte, miként magát Millert is Nebukadnecár előképezte.

A korábbi cikkek bemutatták, miként ért véget Nabukodonozor életének az a „hét idő”-szaka, amikor egy vadállat szívével élt, jelképesen 1798-ban. Királysága ekkor helyreállítatott, és Nabukodonozor először képviselt teljesen megtért embert. „A vég ideje” szempontjából 1798-ban a „bölcseket” jelképezte. Azt is megállapítottuk, hogy mint Babilon első királya, Nabukodonozor „hét időből” álló ítélete előképe volt Belsazar kétezer-ötszázhuszának (mene, mene, tekell, upharsin), aki Babilon utolsó királya volt.

„Babilon utolsó uralkodójához, miként előkép szerint az elsőhöz is, elérkezett az isteni Őrző ítélete: »Ó, király, ... neked szól ez a szózat; a birodalom elvételét tőled.« Dániel 4:31.”
Próféták és királyok, 533.

White testvér Belsazárt ítéletének órájában „balga királyként” azonosította. Nabukodonozor ítéletének órája végén ő a „bölcse királyt” jelképezi, mert hasznára vált a „hét idő” ítélete, Belsazar pedig, noha ismerte a történetet, nem volt hajlandó hasznot meríteni belőle.

„Belsazárnak azonban a mulatozás és az önmagasztalás iránti szeretete kitörölte azokat a tanulságokat, amelyeket soha nem lett volna szabad elfelejtenie; és olyan bűnöket követett el, amelyek hasonlóak voltak azokhoz, amelyek nyilvánvaló ítéleteket hoztak Nabukodonozorra. Eltékozolta a kegyelmesen neki adott alkalmakat, elmulasztva felhasználni a számára elérhető lehetőségeket arra, hogy megismerkedjék az igazsággal. »Mit kell cselekednem, hogy üdvözüljek?« — ez olyan kérdés volt, amely mellett a nagy, de balga király közömbösen elment.” Bible Echo, 1898. április 25.

Nabukodonozor az 1798-ban élő „bölcsek” jelképe, akik a vég idején megértik az ismeret megnövekedését.

„Alighogy a kevély kérkedés elhagyta ajkát, a Mennyből jövő szózat tudtára adta, hogy elérkezett Isten által rendelt ítéletének ideje. Egy pillanat alatt elvételét tőle az értelme, és olyanná lett, mint a barom. Hét esztendeig maradt így megalázott állapotban. Ennek az időnek a végén értelme visszatért hozzá, és akkor alázattal feltekintve a Menny nagy Istenére,

felismerte e fenyítésben az isteni kezet, és ismét visszahelyeztetett királyi trónjára.”

„Nebukadneccar király egy nyilvános kihirdetésben elismerte bűnét, valamint Isten nagy irgalmát helyreállítatásában. Ez volt életének utolsó cselekedete, amint azt a szent történelem feljegyezte.” Review and Herald, 1881. február 1.

Nebukadneccar „hét idejének” végén nyilvános kiáltványt tett közzé, amely nyilvános vallomást is magában foglalt. Miller, mint Nebukadneccar, 1798-ban a „bölcseket” jelképezi, akik a vég idején bekövetkező ismeretnövekedést megértik. Mindkettőjüknek két álma volt, és mindkettejük második álma jelképesen azonosítja a „hét időt”. A „hét időről” korábbi cikkek kimutatták, hogy egy átmeneti pontot jelöl.

1798-ban Nabukodonozor a gőgös állapotából a bölcsek állapotába való átmenetet jelképezi. Ez magában foglalta nyilvános megvallását is. 1798 egyúttal a bibliai prófécia ötödik és hatodik országa közötti átmeneti pont is volt. Egyben az első angyal eljövételét is jelezte, s így egy új rendelkezési korszak kezdetét, mert az eljövendő ítéletre figyelmeztetés nem történhetett meg addig, amíg a bibliai prófécia ötödik országa meg nem kapta halálos sebét.

„Maga az üzenet is világosságot vet arra az időre, amikor ennek a mozgalomnak be kell következnie. Kijelentetik róla, hogy az „örökkévaló evangélium” része; és a ítélet megnyílását hirdeti. Az üdvösség üzenetét minden korszakban hirdették; ez az üzenet azonban az evangéliumnak olyan része, amelyet csak az utolsó napokban lehetett hirdetni, mert csak akkor volt igaz, hogy eljött az ítélet órája. A prófécia olyan eseménysort tárnak elénk, amely az ítélet megnyílásához vezet. Ez különösen igaz Dániel könyvére. Ám próféciájának azt a részét, amely az utolsó napokra vonatkozott, Dánielnek be kellett zárnia és le kellett pecsételnie „a vég idejéig”. Csak amikor elérkezünk ehhez az időhöz, akkor hirdethető az ítéletről szóló üzenet, e prófécia beteljesedése alapján. De a vég idején – mondja a próféta – „sokan tudakozzák majd, és nagyobbá lesz a tudás.” Dániel 12:4.”

Pál apostol figyelmeztette az egyházat, hogy ne az ő napjaiban várja Krisztus eljövételét. „Az a nap nem jön el – mondja –, hanemha előbb bekövetkezik a szakadás, és megjelenik a bűn embere.” 2 Thesszalonika 2:3. Csak a nagy hitehagyás és a „bűn emberének” uralma hosszú időszaka után várhatjuk Urunk eljövételét. A „bűn embere”, akit „a törvénytelenység titkának”, „a veszedelem fiának” és „ama gonosznak” is nevez az Írás, a pápaságot jelképezi, amelynek a prófécia előrejelzése szerint 1260 évig kellett fenntartania felsőbbbbségét. Ez az időszak 1798-ban ért véget. Krisztus eljövétele nem történhetett meg azelőtt az idő előtt. Pál e figyelmeztetése átfogja az egész keresztény korszakot egészen 1798-ig. Krisztus második eljövételének üzenetét csak ettől az időtől fogva kell hirdetni.

„Ilyen üzenet a múlt korszakokban soha nem hangzott el. Pál, amint láttuk, nem ezt prédikálta; testvérei tekintetét az Úr eljövételére irányította, amely akkor még a távoli jövőben volt. A reformátorok sem hirdették ezt. Luther Márton a maga korától számítva mintegy háromszáz évvel a jövőbe helyezte az ítéletet. Ám 1798 óta Dániel könyve feltáratott, a prófécia ismerete megnövekedett, és sokan hirdették az ítélet közelségének ünnepélyes üzenetét.” A nagy küzdelem, 356.

1798-ban új korszak kezdődött az üdvösség művében, és ez az új korszak figyelmeztetést adott egy másik korszakról, amely 1844-ben veszi kezdetét. E korszakváltáskor egy ajtó bezárul, és egy ajtó megnyílik.

A filadelfiai gyülekezet angyalának pedig írd meg: Ezt mondja a Szent, az Igaz, akinél a Dávid kulcsa van, aki megnyitja, és senki be nem zárja; és bezárja, és senki meg nem nyitja: Tudom a te cselekedeteidet: íme, nyitott ajtót adtam eléd, amelyet senki be nem zárhat: mert kevés erőd van, mégis megtartottad az én ígémet, és nem tagadtad meg az én nevemet. Jelenések 3:7, 8.

Egy ajtó megnyílása új korszakot jelez. A királyságok és az üzenet korszakváltása 1798-ban, az első harag végén következett be, amely Kr. e. 723-tól 1798-ig teljesedett be. Ugyancsak korszakváltás történt 1844-ben, az utolsó harag végén, amely Kr. e. 677-től 1844-ig teljesedett be. 1798-ban érkezett az első angyal üzenetének korszaka, amely a közelgő ítéletre figyelmeztetett. Mind Nabukodonozor, mind Miller a „bölcsek”-ként vannak ábrázolva „a vég idején”, amikor „az ajtó” megnyílt az első angyal üzenetének belső korszakára, valamint a tengerből feljövő fenevadról a földből feljövő fenevadra való külső korszakváltásra. Az első angyal üzenetének korszaka akkor teljesedett be, amikor 1844. október 22-én megnyílt az ajtó a Szentek Szentjébe, és érkezett a harmadik angyal korszaka, valamint a vizsgálati ítélet.

Miller második álma akkor kezdődik, amikor 1798-ban egy ajtó megnyílt, és akkor ér véget, amikor a „két tanú” átmeneti időszakában egy ajtó megnyílt, akik azért kelnek újra életre, hogy hirdessék az Éjféli Kiáltás üzenetét. Próféta értelemben mind Nabukodonozor, mind Miller a tengerből feljövő fenevad királyságából a földből feljövő fenevad királyságába való átmenetet jelképezték 1798-ban. Mindketten a vizsgálati ítélet közeledésének és 1844-ben bekövetkező érkezésének kihirdetését jelképezik. 1798 és 1844 Isten népe ellen irányuló első és utolsó „felindulásának” lezárását jelképezik, amely a „hét idő” időszaka alatt teljesedett be, amint az Mózes harmadik könyve huszonhatodik fejezetében meg van írva. Az 1798-tól 1844-ig terjedő negyvenhat év a lelki templom felépítését jelképezi, amelyhez a szövetség követe hirtelen eljött 1844. október 22-én, amikor Krisztus a szenthelyről a szentek szentjébe lépett át.

1798 és 1844 olyan átmeneteket (egynél többet) jelölnek, amelyeket a „hét idő” határoz meg. A millerita filadelfiai adventizmusnak a millerita laodiceai adventizmusba való 1856-os átmenetét szintén a „hét idő” ismeretének növekedése jelezte, amelyet ezt követően 1863-ban elvetettek. 1798-ban megnövekedett ismeret adatott Dániel könyvéből, amely magában foglalta Mózes harmadik könyve huszonhatodik fejezetének ugyanazon „hét idejét” is, amelyet a millerita filadelfiai adventizmus végén el kellett vetni.

Az első angyal mozgalmának Philadelphiából Laodiceába való átmenetét az 1856-tól 1863-ig terjedő hét év jelképezte. A laodiceai üzenet 1856-ban érkezett meg, és hét éven át a „hét idő” új világossága, amely fel lett oldva, egy háromlépcsős próbafolyamatot eredményezett, amelyben az adventizmus 1863-ban elbukott. Hét év adatott a „hét idő” világosságának arra, hogy vagy elfogadják, vagy elutasítsák. A millerita philadelphiai adventizmus mozgalmának a millerita laodiceai adventizmusba való átmenete előképezi a sorrend megfordulását a vég idején: a harmadik angyal laodiceai mozgalmából a harmadik angyal philadelphiai mozgalmába való átmenetet.

Ézsaiás hatvanöt éves próféciaja jelöli Istennek Izráel előbb az északi, majd a déli királysága ellen irányuló első és utolsó felindulásának kezdetét.

Mert Szíria feje Damaszkusz, és Damaszkusz feje Recin; és hatvanöt esztendőn belül Efraim összetöretik úgy, hogy többé nem lesz nép. Ézsaiás 7:8.

Ézsaiás hatvanöt esztendőről szóló próféciaja Kr. e. 742-ben adatott, és hatvanöt éven belül az északi királyság megszűnt. Kr. e. 742 után tizenkilenc évvel, Kr. e. 723-ban, az északi királyságot Assíria szolgaságba hurcolta. A hatvanöt év végén a déli királyság felindulása Kr. e. 677-ben kezdődött, amikor Manassét a babilóniaiak fogságba vitték. A hatvanöt év tehát egy tizenkilenc éves időszakot jelképez az északi királyság első fogságba viteléig, majd további negyvenhat évet Manassé fogságba viteléig.

E prófeciák a maguk megfelelő beteljesedéséhez 1798-ban, 1844-ben és 1863-ban jutottak el. 1798-ban a megváltás üzenetében belső átmenet ment végbe az első angyal megjelenésével, és a bibliai prófeciák királyságaiban külső átmenet is bekövetkezett. 1844-ben a megváltás üzenetében belső átmenet történt, amikor bezárult a Szenthelyre vezető ajtó, és a vizsgálati ítélet kezdetét vette a harmadik angyal megjelenésével. 1863-ban külső változás következett be, amikor a földi vadállat mindkét szarva két osztályra vált szét.

A republikánus szarv kettéoszlott a két politikai pártra, amelyek attól fogva uralni fogják a földi fenevad történelmét. A protestáns szarv két hitehagyott megnyilvánulásra oszlott: az egyik fél protestánsnak vallotta magát, és azt állította, hogy megtartja a hetedik napi szombatot; a másik csoport ugyancsak protestánsnak vallotta magát, de az ő választott istentiszteleti napjaként a nap napját tartotta fenn.

Abban a történelemben a protestáns szarv, amely a sötét középkorból emelkedett ki, 1840. augusztus 11-től 1844. október 22-ig próbának vettetett alá, és a próbatétel során elbukott, s a vasárnapot megtartó protestáns népből a vasárnapot megtartó hitehagyott protestáns néppé lett.

Az 1844-ben felállított és azonosított igaz protestáns szarv történetében 1856-tól 1863-ig egy megpróbáltatási folyamat zajlott le. Ezután az igaz, szombatot megtartó protestáns szarv átmenetet tett mind Philadelphiából Laodiceába, mind pedig az igaz, szombatot megtartó protestáns néptől a szombatot megtartó hitehagyott protestáns szarvhoz. A „hét idő” 1798-cal, 1844-gyel, 1856-tal és 1863-mal áll összefüggésben. A „hét idő” egy átmeneti ponthoz kapcsolódó jelkép, és ez az igazság több tanúbizonyságra alapozva állapíttatik meg.

1798-ban megnövekedett az ismeret a „hét időről”, mivel a legelső időprófécia, amelyet Miller felfedezett, éppen ez az igazság volt. 1863-ra ezt az igazságot elvetették, s ezzel az Ézsaiás könyve hetedik fejezetében előadott prófécia hatvanöt évének záró időszaka befejezésének azonosítását nyertük.

A teljes kétezer-ötszázhusz éves prófécia elején és végén egyaránt hatvanöt éves időszak áll, fordított képmásként, tükörszerű módon. A vég kezdetének hatvanöt évében (1798), amelyet a kezdet kezdetének hatvanöt éve előképezett Kr. e. 742-ben, amikor a prófécia adatott, megnövekedett az ismeret a „hét idő” felől, amelyet a „bölc” milleriták megértettek és hirdettek.

A vég végének hatvanöt évében, 1863-ban, ugyanazon igazságra vonatkozóan ismét megnövekedett az ismeret, amelyet végül az igaz protestáns szarv nemrég megkoronázott „papjai” elvetettek.

Népem elvész, mivel nincs ismerete; mivel te megvetted az ismeretet, én is megvetlek téged, hogy ne légy papom; mivel elfeledkeztél Istened törvényéről, én is elfeledkezem fiaidról.
Hóseás 4:6.

A tudás növekedése, amikor Dániel könyve feltárul, kapcsolatban áll a „hét idővel”, ezért ez nemcsak egy átmeneti pont jelképe, hanem a prófétai üzenet feltárásáé is.

Egy másik átmenet 2020. július 18-án kezdődött, az első csalódással, amely megkezdte a „késedelem idejét”, és egyben kezdetét jelezte a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében szereplő három és fél napnak, amikor a két tanú holtan fekszik a nagy város, Sodoma és Egyiptom utcáján.

2020. július 18-a három és fél jelképes nap („hét idő”) kezdetét jelöli, amelyet 1856-tól 1863-ig tartó történelem szemléltetett. Mindkét időszak a „hét idő” jelképe. Mindkét időszak egy korszakváltást (átmenetet) jelöl. Mindkét időszak a „hét időhöz” kapcsolódó ismeret növekedését ábrázolja.

A Babilónia királyságából a Méd–Perzsa királyságába való átmenet időszakában imádkozta Dániel a Leviticus huszonhatodik fejezetének imádságát, ily módon azonosítva a Leviticus huszonhatodik fejezetének imádságát mint az utolsó napok átmenetének útjelzőjét. Miller álmában a „scattering” szó hét előfordulásának végén Miller egyszerre sír és imádkozik. A sírás azt a pontot jelöli, amikor Júda törzsének Oroszlánja (a pizokseprűs ember) feltör egy üzenetet, amely le volt pecsételve.

Miller imádsága Dániel harmadik könyve huszonhatodik fejezetének imáját jelöli, amely a „hétszeres idővel” kapcsolatos, és akkor hangzik el, amikor Miller álmában megnyílt az ajtó és az ablakok. Dániel imája azonban a kilencedik fejezetben egybeesik Dániel második fejezetben elhangzott imájával is. Ugyancsak egybeesik Nabukodonozor bűnvalló imádságával „hétszeres ideje” végén.

Ezért Miller imáját a 3Mózes huszonhatodik fejezetének imája jelképezte, amely nyilvános bűnvalló ima volt, valamint kérő ima az utolsó prófétai titok feloldásáért, mivel minden prófécia az utolsó napokat szemlélteti. Ezért a Dániel második fejezetében szereplő titok az utolsó feloldandó titkot jelképezi. Miller imája álmában a szorongás és az igazságos felháborodás imája volt azokkal az utálatosságokkal kapcsolatban, amelyek a szobájában levő ékszerekkel történtek. Szorongását azok jelképezték, akik sóhajtoznak és kiáltanak Ezékiel kilencedik fejezetében, a száznegyvennégyezer elpecsételésének idején.

Miller szemlélte, amint az igazságokat fokozatosan eltemették a hamis tanok, mígnem végül odáig jutottak, hogy a koporsó (maga a Biblia) megsemmisült. Miller koporsójának megsemmisítése az adventizmus harmadik nemzedékében következett be, amikor tudatos mozgalom indult arra, hogy félretegyék a King James Bibliát a Biblia modern, megrontott, katolikus alapú fordításai kedvéért.

Miller sírt, majd imádkozott, és azonnal megnyílt egy ajtó, a nép pedig mind eltávozott. Ekkor belépett a porseprűs férfi (Júda törzsének Oroszlánja), kinyitotta az ablakokat, és tisztítani kezdett. Miller ezután aggodalmát fejezte ki a szétszórt drágakövek miatt, a porseprűs férfi pedig megígérte, hogy gondot visel a drágakövekre. A porseprűs férfi tisztítási munkájának sürgős-forgásában Miller egy pillanatra lehunyta a szemét, és amikor kinyitotta a szemét, a szemét eltűnt. A drágakövek szerteszét hevertek a szobában, a porseprűs férfi pedig ekkor az asztalra helyezte a nagyobb ládikát, összegyűjtötte a drágaköveket, belehintette őket a ládikába, és ezt mondta: „jőjj és lásd.”

A „jőjj és lásd” kifejezés annak a jelképe, hogy egy igazság éppen most lett felpeccsételéséből feloldva. Az a Miller számára feltárt igazság a végső igazság, mert a következő esemény Miller felébredése a „kiáltásra”, amely a hangos kiáltást jelképezi. A milleriták történetében Miller volt az utolsó, aki megkapta az Éjféli Kiáltás üzenetét, és közvetlenül a kiáltás előtt, amely az álomban felébreszti őt, egy pillanatra lehunyta a szemét. A Bibliában az egyetlen szakasz, amely „egy pillanatra” és „szemekre” utal, az első feltámadást azonosítja.

Íme, titkot mondok nektek: nem mindnyájan alszunk el, de mindnyájan elváltozunk, egy szempillantásban, egy szemvillanás alatt, az utolsó trombitaszóra; mert megszólal a trombita, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltozunk. Mert e romlandó testnek romolhatatlanságot kell magára öltenie, és e halandó testnek halhatatlanságot kell magára öltenie. 1 Korinthus 15:51–53.

A Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében ábrázolt, a harmadik angyal laodíceai mozgalmának a harmadik angyal filadelfiai mozgalmába való átmenetének történetében Miller a bölcs szűzek közül éppen a legutolsót képviseli, aki megkapta az Éjféli Kiáltás üzenetét. Elsőként a leglelkibbek fogadták el azt.

„Ez volt az éjféli kiáltás, amelynek erőt kellett adnia a második angyal üzenetének. Angyalok küldettek a mennyből, hogy felébresszék a csüggedt szenteket, és előkészítsék őket a rájuk váró nagy munkára. Nem a legtehetségesebb emberek fogadták el elsőként ezt az üzenetet. Angyalok küldettek az alázatos, odaszentelt lelkekhez, és készítették őket, hogy felhangozzék a kiáltás: „Ímé, jön a Vőlegény; menjetek ki elébe!” Azok, akikre e kiáltás bízott, siettek, és a Szentlélek erejével hirdették az üzenetet, és felébresztették csüggedt testvéreiket. Ez a munka nem emberek bölcsességében és tudományában állt, hanem Isten erejében, és az Ő szentjei, akik hallották a kiáltást, nem tudtak ellene állni. A leglelkibbek fogadták el elsőként ezt az üzenetet, és azok, akik korábban vezető szerepet vittek a munkában, utolsóként fogadták el, és segítettek felerősíteni a kiáltást: „Ímé, jön a Vőlegény; menjetek ki elébe!”” Early Writings, 238.

A Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében szereplő három és fél jelképes nap végén hirdettetik ki a kettő közül az első üzenet, amelyet Ezékiel könyve harminchetedik fejezete ábrázol. Az első üzenet egybegyűjti a halott és szétszórt csontokat, de azok még mindig halottak. Az üzenetet az a hang hirdette, amely „a pusztában” kiáltott, s ez azonosítja, hogy Ezékiel üzenete még a három és fél jelképes nap befejezése előtt kezdődik. Ez a három és fél nap „pusztát” jelképez, és az üzenet ebből a „pusztából” hirdettetik. A „puszta” egyúttal a „hét idő” jelképe is, amely átmenetet és egy

felnyitást jelez, s ezzel egy próbatételi folyamatot vezet be.

Az üzenetnek fokozatos kibontakozása van, és fokozatos elfogadása is, amint azt a millerita történelemben az Éjféli Kiáltás szemlélteti. A leglelkibbek voltak az elsők, akik befogadták a pusztában kiáltó szózat üzenetét, és az adventizmus történetírói rámutatnak egy levélre, amelyet William Miller írt alig néhány nappal 1844. október 22-e előtt, s amelyben Miller bizonytságot tesz arról, hogy végül megértette és elfogadta Samuel Snow Éjféli Kiáltásról szóló üzenetét.

„Kedves Himes testvér! Olyan dicsőséget látok a hetedik hónapban, amelyet azelőtt soha nem láttam. Jóllehet az Úr már másfél évvel ezelőtt megmutatta nekem a hetedik hónap előképes jelentőségét, mégsem fogtam fel az előképek erejét. Most azonban áldott legyen az Úr neve, szépséget, összhangot és egyezést látok az Írásokban, amiért régóta imádkoztam, de mind e mai napig nem láttam. Áldjad az Urat, ó én lelkem! Snow testvér, Storrs testvér és mások legyenek áldottak azért, hogy eszközök voltak szemem megnyitásában. Csaknem otthon vagyok. Dicsőség! Dicsőség! Dicsőség! Dicsőség!” William Miller, Signs of the Times, 1844. október 16.

A Miller álmában ábrázolt Éjféli Kiáltás történetének megismétlődésében Miller egy pillanatra lehunyta a szemét. Így: „egy szempillantásban, az utolsó trombitaszóra: mert trombita fog szólni, és a halottak feltámadnak.” Miller álmában ő azokat ábrázolja, akik utolsóként fogadják el az Éjféli Kiáltás üzenetét, miként saját történetében is tette. Azokat jelképezi, akik végül közvetlenül azelőtt fogadják el az üzenetet, hogy a piszkot leseprő férfi összegyűjti a szétszórt ékszereket, és a nagyobb ládikába veti őket. A Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében azok, akik utolsóként fogadják el Ezékiel második üzenetét, amely az iszlám négy szelei üzenete, s amely egyben a megpecsételés üzenete is, ezt közvetlenül azelőtt teszik, hogy a hét trombita közül az utolsó megszólalna, amely a „harmadik Jaj” trombitája. „Hirtelen, egy szempillantásban, az utolsó trombitaszóra: mert trombita fog szólni, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltozunk.” (1Korinthus 15:52)

A szakasz az első feltámadást azonosítja, amely a második eljövételkor történik, de van továbbá a száraz csontok halottainak feltámadása is (a két tanú), amely a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében szereplő nagy földrengés órájában következik be. Annak a földrengésnek az „órájában” felhangzik a hét trombita közül az utolsó trombita, és a halott tanúk, akik az utcán feküdtek, életre kelnek, nem laodiceaiakként, hanem filadelfiaiakként, mert a harmadik jaj trombitájánál a két tanú elpecsételtetett, és romolhatatlanságra változik át, mert többé soha nem vétkeznek. Miller az utolsót jelképezi, aki megkapja azt az üzenetet, amely életre kelti a két tanút; ez az iszlám négy szeléről szóló üzenet, és ez az elpecsételés üzenete.

Ama trombita hangja feltámasztja a halott, száraz csontok utolsó maradványát, amelyek Szodoma és Egyiptom utcáján voltak szétszórva. Miller figyelte, amint az igazságokat fokozatosan eltemetik a hamis tanítások. Végül Miller sírt, megjelölve azt az időt, amikor a pecsét felnyitásának el kellett kezdődnie, mert a felnyitás fokozatos munka. Az a felnyitás a három és fél nap végső időszakában kezdődött.

Miután Miller sírt, belépett az elbeszélésbe az, akinek hatalma volt felnyitni a lepecsételt könyvet. Miller álmában ő volt a Trágyakefe Embere. Miller ezután imádkozott, és azonnal megnyílt egy ajtó, jelezve azt a pontot, ahol a harmadik angyal laodiceai mozgalmát át fog menni a harmadik angyal filadelfiai mozgalmába. Imája a Mózes harmadik könyve huszonhatodik fejezetében található ima volt; ez az utolsó próféta titok megértéséért mondott ima volt, valamint nyilvános megvallása annak a lázadásnak, amely a három és fél napot hozta a két tanúra; ez volt azoknak az imája, akik meg vannak pecsételve Ezékiel könyvének kilencedik fejezetében.

Az ima után Krisztus (a porseprűs férfi) belépett, és megkezdte a szoba megtisztítását. A porseprűs férfi tisztító munkájának végén Miller egy pillanatra lehunyta szemét, jelezve annak az időszaknak a végét, amelyben a halott, száraz csontoknak fel kellett támadniuk. Ezután a porseprűs férfi összegyűjtötte a Miller szobájában szétszórta drágaköveket, és egy új, nagyobb ládikába helyezte őket, amely egy asztalon állt Miller szobájának közepén, miközben a két tanú felemeltetik mint zászlójel. Mint zászlójel, ezután Isten másik nyáját, amely még Babilonban van, arra hívják, hogy „jöjjön és lássa” azt az üzenetet, amelyet Júda törzsének Oroszlánja az imént vetett az új, nagyobb ládikába.

A következő cikkben kezdjük meg vizsgálni az Ulai folyó látomását mint a Dániel könyvéből származó, 1798-ban feloldott igazságok jelképét. E vizsgálat előtt néhány tájékozódási pontot előzetesen rögzítettünk. Az első az, hogy a milleriták üzenete tökéletes volt (a fejlődésének azon szakaszában), de nem teljes. Két, nem pedig három pusztító hatalom keretébe helyeztetett. A második az, hogy amikor Miller álma az alapvető igazságok végső helyreállítását azonosítja, akkor ezek az alapvető igazságok „tízszere fényesebbek”, mint eredeti dicsőségük. Harmadik pontként: az első angyal mozgalmát (a millerita mozgalom) megismétlődik a harmadik angyal mozgalmában, de néhány fontos megszorítással. A milleriták mint jelkép filadelfiaiak voltak, megtért Nabukodonozor voltak, akik azonban végül és sajnálatos módon 1863-ban „újraépítették Jerikót”.

A harmadik angyal mozgalmát laodiceabeliekként indult, megtérésre szorulva, de végül részt fognak venni Jerikó végső pusztulásában (az utolsó napok Jerikójának pusztulásában).

„A Megváltó nem azért jött, hogy félretegye azt, amit a pátriárkák és a próféták szóltak; mert Ő maga szólt e képviseleti férfiak által. Isten Igéjének minden igazsága Tőle származott. Ám ezeket a felbecsülhetetlen drágaköveket hamis foglalatokba helyezték. Drága világosságukat a tévelygés szolgálatába állították. Isten azt kívánta, hogy kimozdíttassanak a tévelygés foglalataiból, és az igazság keretébe helyeztessenek vissza. Ezt a munkát egyedül isteni kéz vihette véghez. A tévelygéssel való kapcsolata révén az igazság Isten és ember ellenségének ügyét szolgálta. Krisztus azért jött, hogy oda helyezze, ahol Istent dicsőíti, és az emberiség üdvösségét munkálja.” Jézus élete, 287.